

Ik was al aan het tweede gerecht en maakte bij mezelf de opmerking, dat deze jonge gelukkige menschen blijkbaar nog meer, dan 't jaar tevoren, elk gezelschap ontvluchtten en zeker in intieme gezelligheid op hun kamer dineerden, toen de dame, die ik in de gang had gezien, binnenkwam.

Ze ging langs mijn tafeltje en ineens zag ik achter haar Van Saaftinge.

Glimlachend keek ik om, naar de ingangdeur, waaruit ik het jonge vrouwtje verwachtte.

Ze verscheen niet.

Was het dan toch een andere man?

Die twee daar namen plaats op korten afstand van mijn tafel.

Ik rekte mijn hals. Stond er dan geen derde bord bij voor haar?

Er was slechts gedekt voor twee.

Hij zat met zijn rug naar me toe en zoo bleef lang de onzekerheid in me, of ik me dan soms toch nog vergiste.

Maar ik had hem toch rustig gadege-
slagen en dadelijk herkend; hij was niets veranderd, zijn gang, zijn houding zijn blik, het was alles als het jaar tevoren.

En ook nu, die bewegingen.

Mijn God, dezelfde bewegingen, die ik gezien had op het terras van het hôtél in Interlaken, dien zomermorgen.

De manier waarop hij het brood aannam uit haar hand en daarbij even, met innige bedoeling, die hand beroerde.

De hand van deze vrouw, deze andere!

Was het blonde teere vrouwtje met haar gouddoorsprenkelde oogen en haar zilveren stem, dan een wezentje van mijn verbeelding?

Had ze nimmer bestaan?

Voor mij niet.... en voor hem niet?

Toen ik de eetzaal verliet, had hij juist champagne laten komen; het laatste wat ik hoorde, was de tinkeling der aangestooten glazen en haar diepen vreemden lach.

Op het portaal boven stonden de deuren van een paar slaapkamers open.

Een voorwerp op een dier kamers trok

mijn plotselinge aandacht; het was een gele kalfslederen koffer met een bruin kroontje er in gedrukt.

Ik trad die kamer binnen, bukte me en las; de adreskaart onder het micaplaatje.

De Heeren Mevrouw van Saaftinge.... en dan stond er een naam, geschreven op een strookje papier.

En dat papierstrookje bedekte zorgvuldig een anderen naam.

Het was zeer pijnlijk, toen ik hem dienzelfden avond nog even alleen trof in het kleine telegraafkantoortje, tegenover het hôtél.

Hij bood een telegram aan, keek om, zag me aan en het ontging me niet, dat een stroom van snelle gedachten hem hevig ontroerde.

We waren alleen en we herkenden elkaar te zeker, om te kunnen veinzen.

Hij groette 't eerst met een wrangen lach; ik boog.

„Toevallig....” sprak hij, wat heesch.... „ik herinner me u van verleden.... van vroeger....”

„Ik had u dadelijk herkend, en zag u in de zaal....” antwoordde ik ernstig.

Dan zwegen wij beiden in bedremmeling.

„Mijn eerste vrouw is heel spoedig daarna overleden....” zei hij, als fluisterend.

Ik boog het hoofd, wyl ik geen antwoord wist.

Toen ik weer opzag, was hij heengegaan.

II.

Cantemus Dominum.
't Maseurken.

Valle was moe.

Ze kon toch al niet te rap vooruit na de geraaktheid, die haar 't jaar tevoren ineens te gronde geslagen had en nu, vandaag, even achter de viere in den morgend was ze na een waaknacht van verlangen het verwoelde bedde maar uitgekropen.

En toen was ze dadelijk beginnen te kuisen. Zonder lawijt, dat ze Omeer, die op 't